

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΛΛΕΜΕ

|| ΟΝΕΙΡΟ ΜΕ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ||

*Ώραϊο μισοφέγγαρο, φεγγάρι
[μου χλωμό
'Εσύ μονάχα ξέρεις τὸν κρυφὸ
[μου τὸν καυμὸ
'Αχ ! Κάνε με νὰ δνευρεθῶ
τὸν ἄντρα ποὺ θὰ παντρευθῶ !*

— Μὰ εἶσαι, βέβαια καυμένη, πὼς δλ' αὐτὰ εἶνε ἀλήθεια ; Ξαναρώτησε ἡ Γαβριέλλα τὴ Μαγδαληνή, σὰ νὰ μὴν πίστευε στ' αὐτὰ τῆς.

— Ναι, σοὺ λέω ! ἐπέμενε ἡ Μαγδαληνή ! Νά, καὶ ἡ μαμά εἶτος εἶχε δεῖ τὸν μπαμπά. Πρῶτὰ τὸν εἶδε μὲς στὸν καθρέφτη,

μὲ τὸν τρόπο ποὺ σοὺ εἶπα, καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ τὸν ἐγνώρισεν καὶ παντρεύτηκαν.

Ἡ Γαβριέλλα ἄρχισε νὰ γελᾷ.
— 'Εσύ πάντα γελᾷς διὰν σοὺ μιλάει σοβαρὰ, τῆς εἶπε πειραγμένη ἡ Μαγδαληνή.

— 'Ελα τώρα καὶ σὺ ! δὲν ἤθελα νὰ σὲ πειράξω ! Τὸ καλύτερο ὅμως ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε, εἶνε νὰ δοκιμασομε. Τὶ ὠραία θὰ εἶνε ἂν δοῦμε μὲς στὸν καθρέφτη τὸν ἄντρα ποὺ θὰ πάρουμε...

Καὶ ἡ δυὸ νέες, πιάστηκαν χερὶ μὲ χερὶ καὶ συνέχισαν τὸν περιπάτου τους στὸν ἀπέραντο κῆπο τοῦ σχολείου τῶν καλογορηθῶν, ὅπου ἦτανε καὶ ἡ δυὸ τους ἐσωτερικὴς. Ἡ καμπάνα εἶχε σημάσει. Ἐπρεπε νὰ βρισκῶντοὶ τώρα στὸς κοιτώνες τῶν. Ἐκεῖνες ὅμως ἐξακολουθοῦσαν νὰ περιφρονῶνται, οἰσιπλῶς καὶ ὄνειροπαρμένες, στὶς ἐφημερὲς δένδροστοιχίαι τοῦ κήπου, κυττάζοντας ψηλὰ στὸν οὐρανὸ, σὰν νὰ περιμένασαν κάτι...

— Νάτο ! νάτο ! φωνεῖ ἑξαφνικὰ ἡ Γαβριέλλα. Τὸ μισοφέγγαρο βγαίνει. Κύττα το, Μαγδαληνή, τὶ ὠραίο ποὺ εἶνε !... Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν εἶδα ὠραιότερο μισοφέγγαρο

— Αὐτὸ θὰ μᾶς πῆ τὴν τύχη μας, ψιθύρισε ἡ Μαγδαληνή.

— 'Α...πέμου, ἀλήθεια, τὶ πρόβλεπ νὰ κάνω ;
— Ἐχεις κανένα καθρεφτάκι μαζὺ σου ;
— Βεβαίωτατα.

— Ἐ ! λοιπόν, συνέχισε ἡ Μαγδαληνή, διὰν θὰ πᾶς νὰ πλαγιάσῃς νὰ τὸ βάλῃς κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό σου, ὅστερα νὰ πῆς πέντε «Πάτερ ἡμῶν» καὶ πέντε «Χαίρε Μαρία» καὶ, τὴ στιγμή ποὺ θὰ εἶσαι ἐτοιμὴ νὰ πέσῃς στὸ κρεβάτι, μάτοσ στήν ἀκίρα, σήκωσε τὸ ἓνα πόδι ψηλὰ ἔνωθ θὰ πατάς μὲ τὸ ἄλλο καταγῆς—καὶ πὲς τὸ τετραστίχο αὐτό :

*Ώραϊο μισοφέγγαρο, φεγγάρι μου χλωμό,
'Εσύ μονάχα ξέρεις τὸν κρυφὸ μου τὸν καυμὸ !
'Αχ ! κάνε με νὰ δνευρεθῶ
τὸν ἄντρα ποὺ θὰ παντρευθῶ ! ...*

Αὐτὸ εἶνε ὄλο ! ρώτησε ἡ Γαβριέλλα.

— Αὐτὸ, ναί. Κύττα ὅμως νὰ μὴ σὲ πάρουν τὰ γέλια ἐκείνη τῇ στιγμῇ, γιατί τὸ μισοφέγγαρο θὰ θυμώσει καὶ δὲ θὰ σοὺ δεῖξη μὲς στὸ καθρεφτάκι, τὸν ἄντρα ποὺ θὰ πάρῃς.

— Ἀστενεύσασαι, παιδί μου ! Εἶνε ὦρα τώρα γὰ γέλια !... Μὰ εἶσαι βέβαια ὅτι θὰ δοῦμε τὸν ἄντρα ποὺ θὰ πάρουμε ; ...

— Αἰωνίως θὰ εἶσαι ἀπιστος ! τῆς εἶπε τότε γελῶντας ἡ Μαγδαληνή καὶ τῆς χαιδεψε τὰ ξανθὰ μαλλιά.

— Ποῦ εἴσαστε τόσην ὥρα, δεσποινίδες ; ρώτησε ἡ ἡγουμένη τῆς δυὸ νέες, διὰν ἐκείνες μῆτανε μέσα στὸν κοιτώνα, κόκκινες καὶ λαχανιασμένες.

— Στὸ παρεκκλήσι. Προσευχόμεσθε, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ τολμῆρῃ Γαβριέλλα, χωρὶς νὰ δευτὰσιν καθόλου.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆς φάνηκε ἰκανοποιητικὴ γιὰ τὴν ἡγουμένην, ἡ ὁποία, ἀφοῦ εὐλόγησε γιὰ τελευταία φορὰ ὅλες τῆς μαθήτριες, ἀπεσύρθη οἰσιπλὰ καὶ ἀδύφρονα. Τὰ κρεβάτια τῆς Γαβριέλλας καὶ τῆς Μαγδαληνῆς ἦτανε τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο. Οἱ δυὸ νέες περιμένασαν νὰ πλαγιάσουν πρῶτὰ ἢ ἄλλες συμμαθήτριές τους, καὶ δευτὰ γυθῶνταν κ' αὐτές. Ἦτανε μιὰ θερμὴ ἀνοιξιαντικὴ βραδεῖά. Μὲς ἀπὸ τὸ παράθυρο ποὺ τὸ εἶχαν ἀφήσει ἀνοικτὸ, φανότανε τὸ χλωμὸ μισοφέγγαρο—ἓνα χρυσοῦ σπολὶδι στὸ μαθρὸ πέπλο τῆς νύχτας... Ἡ δυὸ νέες γυθῶνταν, βρῶλαν τὰ καθρεφτάκια τους κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο, γονάτισαν, ἀκουμπήσαν τὸ κεφάλι καὶ τὰ ἐνανέεινε χερὶ τους πάνω στὸ κρεβάτι, καὶ ἄρχισαν νὰ λένε τὴν προσευχὴ τους. Ἡ Γαβριέλλα τὴν εἶπε πρὸ γλήγορα. Μὰ ἡ Μαγδαληνὴ προσευχότανε σιγά-σιγά, σταματῶντας κάπου-κάπου γιὰ νὰ δῶσιν ὀδηγίες στὴ φίλῃ τῆς τὶ νὰ κἀνη :

— Πάτερ ἡμῶν ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς... τὸ ἓνα πόδι σου ψηλὰ...— ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου—τὸ νοῦ σου μὴν

ἐξαχῆς κανένα στίχο ἀπὸ τὸ τραγῶδι ποὺ σοὺ εἶπα...—γεννηθῆτω τὸ θάλημά σου...

...Ἰστερ' ἀπὸ μιστὴ ὥρα, ὅλες ἡ μαθήτριες κοιμόντουσαν βαθεῖα στὸ μεγάλο, καθιστὸ, παρθενικὸ κοιτώνα, μ' ἓνα γλυκὸ χαρόγελο σὶὰ γελίη—στὰ μισόνοχτα χεῖλῃ τους ποὺ τὰ φιλοῦσαν ἐρωτικὰ ἢ ἀχτίδες τῆς σελήνης, καὶ τὰ δροῦσιε ἢ νυχτερινὴ ἀτρα...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, μόλις ξύπνησαν ἡ δυὸ φίλες καὶ κάθισαν στὸ τραπέζι νὰ γράψουν τὰ μαθημάτα τους, κυττάζησαν ἀμέσως τὰ μάτια μὲ μεγάλη περιέργεια.

— Τὶ νέα ; ρώτησε ἡ Μαγδαληνὴ τὴ Γαβριέλλα.
— Τὸν εἶδα !... τὸν εἶδα !... τῆς φώναξε θαυμαστικὰ ἡ Γαβριέλλα.

— Κ' ἐγὼ τὸν εἶδα !... Ὁ δικός σου πὼς ἦτανε ; Ἦτανε νέος, ὠραίος ;

— Ὁ ! ἦταν ἓνας ὠραίος ἀξιοματικὸς τῶν δραγόνων. Ξανθός, χλωμός, μὲ γλυκὰ γαλιανὰ μάτια...

— Πιρσογο πρῶγμα ! εἶπε ἡ Μαγδαληνὴ. Καὶ ὁ δικός μου τέτοιος ἦτανε. Μὰ τὴ διαφορά ὅμως εἶτι ἔχει κῆθος στὸ ἀριστερὸ τοῦ χερὶ... Ἄχ ! δὲν ἔξερεις πόσο τὸν ἀγαπῶ !

— Κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ !... Ἄν καὶ, εἰδὸς ποὺ τὰ λέμε, θὰ τὸν προτιμοῦσα ἀξιοματικὸ τὸν πυροβολοῦσιν !... Τὶ τὰ θέλεις, ἀγαπητῇ μου, αὐτοὶ οἱ ἀξιοματικοὶ τοῦ πυροβολοῦσιν ἔχουν ἄλλο δέσρα, ἄλλο πάστημα !... ἄλλο οἶκ !...

— Ὄψ, καυμένη καὶ σὺ !... Ποτὲ δὲ σὲ ἀκούσα νὰ λὲς πὼς εἶσαι ἐχαριστημένη. Δὲν παρακαλεῖς καλύτερα νὰ φύγομαι μὰ ὦρα ἀρχίτερα ἀπὸ δῶ μέσα, νὰ πάρουμε τοὺς ἀξιοματικούς μας... ἔστω καὶ τὸν δραγῶνον !... Ἄχ ! ὄσο συλλογιζομαι τὰ μάτια τοῦ δικού μου μὲ πᾶνει τρέλλα !...

Ἐνας χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε. Μιὰ μέρα, ἡ κυρία τὴν Σεγκιὴ, ἡ μητέρα τῆς Γαβριέλλας, πῆγε νὰ ἐπισκεψθῇ τὴν κόρη τῆς στὸ σχολεῖο τῶν καλογορηθῶν, μαζὺ μ' ἓναν ὠραῖο ἀξιοματικὸ τῶν δραγόνων.

— Σὸς παρουσιάσω τὸν ἐξάδελφό σου, τὸν κ. Γκυ ντὲ Ρισκούρ, τῆς εἶπε ἡ μητέρα τῆς. Ἦτανε στὴν Ἰαφρικὴ τόσα χρόνια. Τώρα μόλις ἐπέστρεψε.

Ἡ μικρὴ ἐσωτερικὴ σήκωσε τὰ ἄδθα τῆς μάτια καὶ κύτταξε τὸν ἐξάδελφό τῆς, μὲ προσοτικὴ ἀδιαφορία σιὴν ἀρχῇ. Σιγά-σιγά ὅμως τὸ βλέμμα τῆς ἄρχισε νὰ γίνεται πικρὸ ζσηθ, πικρὸ λαμπρὸ, ἀρχίτε νὰ ἐκφορᾷ χαρὰ καὶ ταραχὴ στοῦ ποιο. Ἡ Γαβριέλλα εἶχε ἀναγοητώσει στὸ πρόσωπό τὸν ἐξάδελφό τῆς τὸν ὠραῖο νέο ποὺ τῆς εἶχε δεῖξει ἄλλοτε ὁ καθρέφτης, τὸν χλωμὸ καὶ ξανθὸ ἀξιοματικὸ τῶν δραγόνων μὲ τὰ γλυκὰ γαλιανὰ μάτια !...

Ἄφου κουβέντησε κάμποσο μαζὺ του, τοῦ εἶπε :

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, ἐξάδελφε, νὰ σὰς γνωρίσω τὴ Μαγδαληνὴ, τὴν καλύτερη φίλῃ μου.

— Μὲ μεγάλη ἐχαριστήση θὰ κάνω τὴ γνωριμία τῆς καλύτερης φίλης σας, τῆς ἀποκρίθηκε ἐννεύσιστα ὁ Γκυ ντὲ Ρισκούρ.

Ἡ Γαβριέλλα ἔτρεψε τότε καὶ φώναξε τὴ Μαγδαληνὴ. Μόλις ὅμως ἐκείνη ἀντίκρινε τὸν Γκυ, ἐγλήσματος καὶ στρηχίτηκε στὴ φίλῃ τῆς γὰ νὰ μὴν πέσῃ κάτω.

— Τὶ ἔχεις ; τὴ ρώτησε ἡ Γαβριέλλα μὲ τρέπο.

— Εἶνε ὁ ἄντρας μου ! ὁ ἄντρας ποὺ εἶδα στὸν καθρέφτη ἐκείνη τὴ βραδεῖα—θυμάσαι ; τῆς ψιθύρισε στὸ αὐτὴ ἡ Μαγδαληνὴ.

— Ὅχι, ἀγαπητῇ μου, κάνεις λάθος ! τῆς ἀποκρίθηκε πειραγμένη ἡ Γαβριέλλα. Εἶνε ὁ δικός μου ἄντρας !... Εἶνε αὐτὸς ποὺ εἶδα ἐγὼ στὸν καθρέφτη. Καὶ θὰ τὸν πάρω, μόλις φῶγ, ὅστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες, ἀπὸ δῶ μέσα.

Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν τῆς ἀπάντησε...

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ὅμως, ἡ δυὸ ἀγαπημένες φίλες δὲν ξαναμλήθησαν, μέχρι τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐφυγαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο τῶν καλογορηθῶν, γὰ νὰ πέσουν στὸν ἱλιγορὴ τῆς κοομιχῆς καὶ οἰκογενειακῆς ζωῆς, τῆς γεματῆς φροντίδας...

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε.

Ἡ Γαβριέλλα ντὲ Σεγκιὴ παντρεύτηκε μὲ τὸν Γκυ ντὲ Ρισκούρ. Μὰ ἡ εὐτυχία τους δὲν βάσταξε πολὺν καιρὸ. Ἰστερ' ἀπὸ λίγο, ἡ Γαβριέλλα πέθανε ἀφίνοντας ἓνα μικρὸ κοριτσάκι τεσσάρων ἐταῶν. Ὅσο γὰ τὴ Μαγδαληνὴ, δὲν μπόρεσε νὰ παντρευθῇ, καὶ ἴσως μαζὺ μὲ τὴ μητέρα τῆς μὴν ἴσχυη καὶ μονοτὸ ζωὴ. Ὅταν ἐμαθε τὸ θάνατο τῆς Γαβριέλλας, ληθμόνησε τὴν ἐχθρα ποὺ τῆς εἶχε χορίσει, ἀναθυμήθηκε τὰ νεανικὰ τῆς χρόνια καὶ τὰ πέρασαν μαζὺ στὸ σχολεῖο τῶν καλογορηθῶν—τὰ εὐτυχῶς

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί μόλις ξύπνησαν καὶ κἀθησαν νὰ γράψουν τὸ μαθημά τους...

ομένα έκαινα χρόνια των νεανικών ελπίδων και των άοριστων πόθων—κ' έκλαψε τή φίλη της μέσ' άπ' τή φυλλοκάρθια της.

Μά ο θάνατος τής Γαβριέλλας άνοιξε αγίαρευτη πληγή και στην καρδιά του Γκυ. Ένεπιστεύθη την κόρη του στις φρονιτιδες μιας γνωστής οικογενείας του, κ' έφυγε για μία πολύ μακροχρονιά εξερευνησι... Όταν γύρισε στη Γαλλία, και ξαναβρέθηκε στο περιβάλλον στο όποιο είχε ζήσει με τή Γαβριέλλα, κατάλαβε ότι άκόμα δεν πρόλαβε να λησμονήσει τή νεκρή. Τό πένθος στο άριστο-ρο χ'εί του δεν τό είχε βγάλει ούτε μία μέρα από τον καιρό που πέθανε ή γυναίκα του...

Ένα πρωί, κρατώντας άπ' τό χέρι τό κοριτσάκι του, τό όποιο ήτανε τότε έξη χρονών, μπήκε στο νεκροταφείο του Πιέρ Λασαίφ. Τά πουλιά κελαιδούσανε πάνω στα κυπαρίσσια. Τό πνεύμα τής άπελευσίας και τής μελαγχολίας έπιπανάτο πάνω από τους τάφους του κοιμητηρίου...

Προχώρησαν λίγο και βρέθηκαν μπρος στο μαρμαρένιο τάφο τής Γαβριέλλας. Μά ο Γκυ είδε τότε με κατάπληξη ότι μία γυναίκα, γοιτασμένη έκει, έκανε τήν προσευχή της με συντριβή και κατάδυση. Ποιά νά ήταν άραγε αυτή; Την πλησίασε και στάθηκε από πίσω της. Έκείνη, ήταν ή Μαγδαληνή, γύρισε τό κεφάλι της— και όταν είδε μπροστά της τον ξανθό και χλωμό άξιωματικό των δραγονιών με τό πένθος στο χέρι, θυμήθηκε τήν εικόνα που είχε δει μέσ' στον καθρέφτη πριν από χρόνια και άνατριχίλασε!... Έννοείται ότι ο Γκυ δεν γνώριζε τίποτα από τήν κρυφή τραγωδία που είχε χωρίσει τις δύο φίλες. Όταν έβλεπε πούθενά τή Μαγδαληνή, τή χαιρετούσε και όταν ρωτούσε τή Γαβριέλλα για ποιά λόγο είχε ψυχρανθεί με τήν «καλότερη φίλη» της και δεν μιλούσανε πια, έκείνη απέφευγε να του δώσει μία κατηγορηματική απάντηση...

Η μεγάλη αγάπη τής Μαγδαληνής για τή γυναίκα του συνεκίνησε τον Γκυ. Στο μεταξύ, ή Μαγδαληνή, αγάχλιασε τήν κόρη τής παλιές φίλης της και τήν φιλούσε με μεγάλη στοργή και τρυφερότητα.

Από τήν ημέρα εκείνη, ο Γκυ και ή Μαγδαληνή άντάμωναν τακτικά στον κήπο του Λουξεμβούργου ή στο δάσος τής Βουλώνης. Η Μαγδαληνή αισθανότανε πραγματική λατρεία για τήν κόρη του, και αυτό χαροποιούσε τον άξιωματικό. Μά και ή μικρή Λιλί αισθανότανε για τή Μαγδαληνή τήν ίδια αγάπη...

Ξαφνικά όμως, και χωρίς κανένα λόγο, ή Μαγδαληνή άπουσίασε μερικές ημέρες από τή καθημερινά τους ραντεβού. Ο Γκυ δεν μπορούσε να εξηγήσει τή στάση τής Μαγδαληνής και φοβότανε μήπως ήταν άρρωστη.

Μία μέρα, τέλος ή Μαγδαληνή ξαναπαρουσιάστηκε στον κήπο του Λουξεμβούργου. Θά είχε ύποφέρει πολύ κατά τό τελευταίο χρονικό διάστημα, γιατί ήτανε κατάχλωμη, με μάτια στεφανωμένα από μύρους κύκλους. Η Λιλί, μόλις τήν είδε από μακριά, έτρεξε άμέσως κοντά της ξεφωνίζοντας από τή χαρά της, ενώ ο Γκυ, από τό δυνατό χτυποκάρδι που αισθάνθηκε τότε, κατάλαβε ότι ή γυναίκα αυτή δεν του ήταν άδιάφορη...

Ο κήπος ήτανε σχεδόν έρημος εκείνη τήν ώρα. Ο Γκυ πλησίασε τρέμοντας σχεδόν τή Μαγδαληνή, ή όποία απέφευγε να τον κοιτάξει στα μάτια—φοβότανε μήπως διαβάσει εκείνος μες στα δικά της πόσο τον αγαπούσε!... και τής προσέφερε, χωρίς να τής πη λέξη, τό μπράτσο του. Εκείνη τό δέχτηκε, κ' έκαναν έτσι κάμποιος βόλτες στις έρημες δεινδροστοιχίες. Η Λιλί έτρεχε μπροστά της, παίζοντας με τό τόπι της, χαρομένη επειδή ξανάβλεπε τήν αγαπημένη της Μαγδαληνή... Ο Γκυ και ή Μαγδαληνή μιλούσανε για ένα σωρό πράγματα, μά πιο σημαντικές και πιο εύλογες ήταν ή μακρές παύσεις που έκαναν...

Τέλος ήθελε ή ώρα να χωριστούν. Τή στιγμή όμως που ή Μαγδαληνή τραβούσε τό χέρι της από τό μπράτσο του Γκυ, του έβγαλε χωρίς να τό θέλει, τό πένθος...

— Άφού μου βγάλατε τό πένθος, τής ειπε τότε ο Γκυ χαμογελώντας τρυφερά, δεχθήτε να γίνετε γυναίκα μου, να τέρα τής Λιλής. Σχωρίσατε στην ψυχή μου τή χαρά, όπως έβγάλατε κι' από τήν καρδιά μου τό πένθος...

Έκείνη άνατριχίλασε και, χωρίς να πη λέξη, άνατριχίλασε τό χέρι της στο μπράτσο του Γκυ, γρονθοντας τό κεφάλι της στους ώμους της... Κι' ή Λιλί, που δεν είχε καταλάβει τί γινόταν εκείνη τή στιγμή, χτύπησε τά χεράκια της μ' ένθουσιασμό, όταν είδε τό μπαμπά και τή Μαγδαληνή άγκαλιασμένους με τόση στοργή...

ΜΑΞΙΜΟΣ ΒΙΛΛΕΜΕ

ΒΟΥΓΑΡΙΚΕΣ ΗΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Τό ρολόγι δείχνει τις ώρες, μά ο άνθρωπος τις χάνει.
- Βοσκάει ή κότα στις αβλές, μά στή φωλιά γεννάει.
- Τό χόμα θέλει πότιμα μ' ίδρώτα να καρπίσει.
- Τά τράκια γουνοτσόρουχα, φινάνου κομψά άμάξι.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΛΑΝΙΔΙΑΣ

ΤΟΥ PAUL PIONIS

“Ένα βράδυ, σ' ένα χωριό, μία γρηούλα μου άφηγήθηκε τήν παρκαίτω τραγική ιστορία. Η άλήθεια τώρα είναι ότι τήν ιστορία αυτή ήθελε να δώσει ένα καλό μάθημα στην έγγονή της που τό είχε χυλάσει με τον άραβνοναστικό της. Οι δύο νέοι καθόντανε σε μία γωνιά του χαμηλοταβανου δωματίου, έχοντας ο ένας γυρισμένη τή ράχη του στον άλλο. Η γρηούλα τους κύταξε λίγο, μουκλεισε τό μάτι χαμογελώντας—σαν να μου έλεγε:—Δέν είναι τίποτα! κάνουνε νάζια και οι δύο τους!—και άρχισε τήν ιστορία της, ενώ ο άνεμος βοούξε δυνατά έξω.

— “Άλλοτε, παιδιά μου, στα παλιά τά χρόνια ή βαλανιδιές μιλούσαν. Σήμερα δεν μιλάνε πια. Και τί να πουν; Βλέπουν τόσα πράγματα γύρω τους όστε έχουν βουβαθεί άπ' τή ντροπή τους. Γιατί, παιδιά μου, πρξίτε να ξέρετε πως ή βαλανιδιές, έχουν περυσωμένη ντροπή άπ' τους άνθρώπους...

Καμμιά φορά όμως ή βαλανιδιές τό λένε μετοξό τους τή νύχτα. Γ' αυτό τις βλέπετε να γέρνουν ή μία κοντά στην άλλη. Σιγοθυμίζουνε ένα σωρό ιστορίες, που ντρέπονται να τις πούνε δυνατά στον κόσμο...

— Μά, γιαγιά, τήν διέκοψε ή έγγονή της, ο άέρας εν' εκείνος που κάνει τις βαλανιδιές να γέρνουν ή μία κοντά στην άλλη...

— Ποιός άέρας, παιδι μου! Μπορεί ο άέρας να κάνει να γέρνουν τα ψηλά αυτά δέντρα, που έχουν χουμένες τις ριζες τους βαθιά στη γη; Άν ήτανε από τον άέρα, θά έβγαζαν όλες από τή μά μεριά. Μά όχι, παιδι μου. Η βαλανιδιές γέρνουν ή μία στην άλλη, για να πούνε τά μυστικά τους. Η βαλανιδιές είναι ζωντανά πλάσματα. Βλέπουν, άκούνε και μιλάνε, με τό δικό τους τρόπο βέβαια... Άκούστε τώρα μάν ιστορία που μου τή διηγήθηκε ή μακαρίτισσα ή γιαγιά μου— καλή της ώρα εκεί που βρίσκεται!

Μία φορά κ' έταν μακόρ, ζούσε εκεί κάτω κοντά στο Γεφύρι τής Νεραίδας, ένα πλούσιο και όμορφο άρχοντοπούλο, που είχε πέσει σε μεγάλο έρωτα για μία πανώρη χωριατοπούλα. Κάθε βράδυ, έφευγε από τον πλούσιο και λαμπροστολισμένο πύργο του και πήγαινε κ' έβρισκε τακτικά με τήν καλή της. Άνταμωναν τακτικά κάτω από μία πελώρια βαλανιδιά.

Τό όμορφο αυτό άρχοντοπούλο ήθελε να κάνει δική του τή φτωχή χωριατοπούλα. Έκείνη όμως άντιτεκότανε στον πειρασμό, έν και τον αγαπούσε πολύ, ή καίρινη.

— Έννοια σου και θά σε πάρω γυναίκα μου, θά σε στεφανώσω, τής έλεγε τό άρχοντοπούλο. Θά βάλω τους γονιούς μου να εύλογίσουν τό γάμο μας. Άν πάω ποτέ να σ' αγαπάω, ως πέσει αυτή ή βαλανιδιά πάνω μου να με πλακώσει!...

Κ' έτσι μάν όμορφη, ανόητικιά βραδεία, ή χωριατοπούλα έπεςε στην άγκαλιά του άρχοντοπούλου. Ο φίλος της τήν αγαπούσε άκόμα λίγον καιρό, μά ύστερα τήν λημονήσε, τήν παρήτσε, και χάρισε τήν καρδιά του σε άλλη.

Όταν οι γονιοί της χωριατοπούλας έμαθαν τή μεγάλη ντροπή της κόρης τους, τήν έδιωξαν άμέσως από τό σπίτι. Η άμοιρη ή κοπέλλα στήθηκε τότε ως τον πύργο του άπιστου για να ξεψυχήσει εκεί, στήν πόρτα του κ' άρχισε να κλαίει... Ένώ όμως εκείνη άγανούσε και στηθοδέγονταν, το άρχοντοπούλο άφισσε τους καλασμένους του, που διασκεδάζαν στον πύργο κ' έβγίκαε για να πάη να βρη τήν καινούργια αγάπη του.

Μόλις άνοιξε τήν πόρτα, ειπε μπροστά του τή χωριατοπούλα. Του κάκου εκείνη τον θερμοπαρακάλεσε να τή λυπηθή, να τήν πάρη κοντά του, να τή στεφανώσει, όπως τής τό είχε τάξει. Τό άρχοντοπούλο τήν εσοφραξε με δύναμη πέτρα και τσρόβησε να πάη να βρη τήν καινούργια αγάπη του. Τή στιγμή όμως που περνούσε κάτω άπ' τή βαλανιδιά—τή βαλανιδιά εκείνη που είχε δη τους έρωτές του με τή χωριατοπούλα και που είχε ακούσει τον έρωτα του—έφτασε σ' αυτή του μια άγρια φωνή, που έλεγε:

— Θυμήσου, καταραμένε, τον δροκο σου!... Τήν ίδια στιγμή ακούστηκε ένα φοβερό τρέξιμο, σαν να ραγίζαν τις γής τά φυλλοκάρθια, κ' ένας κρότος, δυνατός σαν αστροπελένια...

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, βρήκανε τή χωριατοπούλα νεκρή μπροστά στον πύργο. Λίγο πιο κάτω, εκεί πρξς τή λαγκαδιά, κοιτάνε νεκροί και τό άρχοντοπούλο. Τήν ίδια νύχτα ειπε πρξει και ή βαλανιδιά, και τό είχε χάνει κομμάτια!...

Αυτά ειπε ή γρηά κ' ύστερα κούνησε τό άσπρό-μαλλο κεφάλι της και πρόσθεσε:

— Κ' ύστερα μου λέτε, παιδιά μου, πως ή βαλανιδιές δεν έχουν μάτια κι' αυτιά!... PAUL PIONIS

